

Sygn. akt **VI Gz 143/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: asyst. sędz. Jarosław Różycki

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika: **(...) spółki z o.o. w M.**

o ogłoszenie upadłości

w przedmiocie zażalenia dłużnika na zarządzenie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt V GU 7/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt **VI Gz 143/14**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu zwrócił wniosek (...) spółki z o.o. w M. o ogłoszenie upadłości w związku z faktem, iż nie uczynił on zadość określonemu w art. 25 Prawa upadłościowego i naprawczego wymogowi złożenia oświadczenia na piśmie co do prawdziwości danych zawartych we wniosku. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżanego zarządzenia ubocznie wskazał również na inne braki formalne wniosku.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie, dłużnik podniósł – powołując się na wyrok TK z dnia 10 listopada 2009 r. – iż art. 28 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego (Dz. U Nr 60, poz. 535 ze zm.) (dalej: pr.un.i.n.) w zakresie odnoszącym się do dłużnika niekorzystającego z pomocy adwokata lub radcy prawnego, jako niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, przy czym w ocenie skarżącego ww. zasada odnosi się również do art. 25 ust 3 pr.un.i.n. wobec czego jako, iż występuję bez profesjonalnego pełnomocnika powinien być wezwany do uzupełnienia braków formalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Podniesione w niej zarzuty nie znalazły uznania sądu odwoławczego. Twierdzenia podniesione przez skarżącego należy uznać za bezpodstawną polemikę.

Ustawa prawo upadłościowe i naprawcze w art. 25 ust. 1 nakłada na dłużnika obowiązek złożenia wraz z wnioskiem o ogłoszenie upadłości oświadczenia na piśmie co do prawdziwości danych zawartych we wniosku. Zgodnie zaś z

ust. 3 powyższego artykułu w razie niezłożenia oświadczenia, wniosek zwraca się bez wzywania dłużnika do jego uzupełnienia.

Z kolei zgodnie z art. 28 pr.un.i.n., wniosek o ogłoszenie upadłości nieodpowiadający wymogom określonym w ustawie lub nienależycie opłacony zwraca się bez wezwania o uzupełnienie lub opłacenie wniosku, jeżeli został on zgłoszony przez wnioskodawcę reprezentowanego przez adwokata lub radcę prawnego. W terminie tygodniowym od dnia doręczenia zarządzenia o zwrocie z przyczyn określonych w ust. 1, wniosek ponownie złożony, odpowiadający wymogom ustawowym i należycie opłacony, wywołuje skutek od daty pierwotnego wniesienia. Skutek taki nie występuje w razie kolejnego zwrotu z tej samej przyczyny. Zgodnie z pierwotną wersją tego przepisu, obowiązującą do 16.11.2009 r. (w kwestii tej zob. wyr. TK z 10.11.2009 r., Dz.U. Nr 191, poz. 1484), wniosek niespełniający tych wymagań i/lub nienależycie opłacony ulegał zwrotowi a limine, jeśli pochodził od:

- 1) samego dłużnika, jego reprezentanta lub pełnomocnika (bez względu na status prawny dłużnika oraz kwalifikacje zawodowe jego reprezentanta lub pełnomocnika),
- 2) wierzyciela będącego przedsiębiorcą,
- 3) każdego wierzyciela reprezentowanego przez adwokata lub radcę prawnego.

Bardzo wysokie wymagania dotyczące dłużnika i wierzyciela będącego przedsiębiorcą stanowiły wyraz pewnego charakterystycznego przekonania ustawodawcy co do kwalifikacji podmiotowych przedsiębiorcy ("dłużnik" w postępowaniu upadłościowym jest nim *ex definitione*, z nielicznymi wyjątkami, dotyczącymi przede wszystkim kategorii "konsumentów"). Założenie co do profesjonalizmu przedsiębiorcy zostało jednak wkrótce podważone w wyroku TK z 20.12.2007 r. (P 39/06, Dz.U. Nr 247, poz. 1845), na podstawie którego przepis art. 130² § 4 zd. 1 k.p.c., regulujący natychmiastowy zwrot lub odrzucenie pisma nienależycie opłaconego przez przedsiębiorcę, utracił moc w istotnej części z dniem 29.12.2007 r. Identyczne założenie TK przyjął następnie w wyr. z 10.11.2009 r. (P 88/08 Dz.U. Nr 191, poz. 1484), stanowiąc w nim, że art. 28 ust. 1 ww. ustawy traci moc w zakresie odnoszącym się do dłużnika niekorzystającego z pomocy adwokata lub radcy prawnego, jako niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Poczynając od 22.12.2010 r. (zob. art. 2 ustawy z 22.10.2010 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, Dz.U. Nr 230, poz. 1509), zwrot a limine wniosku o ogłoszenie upadłości może nastąpić tylko wtedy, gdy wniosek ten zgłasza podmiot reprezentowany przez adwokata lub radcę prawnego.

Wbrew jednak stanowisku skarżącego, powyższy wyrok nie odnosi się do art. 25 ust. 3 pr.un.i.n., gdyż przedmiotem kontroli konstytucyjności był art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze o treści: "Wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości nieodpowiadający wymogom określonym w ustawie lub nienależycie opłacony zwraca się bez wzywania o uzupełnienie lub opłacenie wniosku". Trybunał Konstytucyjny odniósł się jedynie do art. 28 pr.un.i.n., stwierdzając, iż jest on niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ma zatem podstaw do stosowania zawężających bądź rozszerzających wykładni wyroków Trybunału Konstytucyjnego. Nie wynika to przede wszystkim ani z Konstytucji RP ani z żadnej ustawy dotyczącej sądów powszechnych, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mogą podlegać interpretacji przez sądy i mogą być przez nie zawężane lub rozszerzane na podstawie tego co znajduje się w uzasadnieniu. Poza tym zaznaczenia wymaga – co już pośrednio wskazywano - że po przedmiotowym orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, ustawodawca dokonał zmiany treści art. 28 pr.un.i.n. W związku z tym gdyby orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego należało interpretować tak jak chce tego skarżący, zmianą zostałaby również objęta treść art. 25 pr.un.i.n.

Dodatkowo wypada podnieść, iż wymóg złożenia oświadczenia jest wymogiem formalnym albowiem jego złożenie ma na celu ustalenie w sposób możliwie dokładny stanu majątkowego dłużnika i to już we wstępnej fazie postępowania. Dłużnik nie może być wzywany do złożenia takiego oświadczenia, co z kolei służy sprawności postępowania.

Zwrócić trzeba uwagę, iż wymagania określone w ustawie prawo upadłościowe i naprawcze o charakterze formalnym, obejmują ogólne warunki przepisane dla pism procesowych w treści art. 125, 126 i 128 k.p.c. oraz szczególne warunki wniosku o ogłoszenie upadłości, określone w art. 22-24 pr.un.i.n (w kwestii tej zob. uzasadnienie uchw. SN z

12.12.2001 r., III CZP 70/01, OSNC 2002, Nr 10, poz. 116). Dlatego też oświadczenia co do prawdziwości danych, o którym mówi art. 25 pr.un.i.n nie podlega sanowaniu. Natomiast jeśli wniosek o ogłoszenie upadłości zawiera wskazane oświadczenie, ale nie zawiera innych o informacji oraz dokumentów (art. 22-24 pr.un.i.n), wówczas sąd wezwie wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku, wskazując, jakie informacje lub dokumenty powinny zostać uzupełnione w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia wezwania sądu. Zauważyć ponadto należy, iż Sąd Rejonowy zarządził, zwrot wniosku jedynie z przyczyny braku przedmiotowego oświadczenia, czego skarżący nie kwestionował albowiem przy ponownym złożeniu przedmiotowego wniosku rzeczony oświadczenie zostało złożone (k-208). Wymienione w dalszej części uzasadnienia braki formalne, zostały wymienione jedynie ubocznie i jako takie nie miały żadnego znaczenia w kwestii zwrotu przedmiotowego wniosku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.